

og Misgjæringer, men ogsaa for dette Things og for det andet Things; jeg ser ikke rettere.

Ordføreren (Holstein): Jeg vil strax berigtige en Misforstaaelse, som den ærede Confeilspræsident gjorde sig skyldig i, fordi den udelukkende beror paa, at den ærede Minister har hørt feil. Jeg har ikke sagt, at det var tvivlsomt, hvad Grunden var til, at Ministeriet ikke havde kunnet forhandle hin Formiddag, eller at Thingsets Møde var blevet udsat. Hvilke Ord eller Udtryk jeg brugte herom, veed jeg i Diebliffet ikke, men jeg veed, at jeg positivt erklærede, at derpaa skulde jeg ikke komme ind, efter at Ministeriet saa positivt havde udtalt, hvad der var Grunden, og jeg søiede til, at naar der foreligger en positiv Udtalelse fra den ærede Minister, saa staaer det fast, og saa er der ingen Diskussion derom mere. Jeg tror ikke, at jeg tydeligere kunde erkjende, at naar den ærede Minister har sagt Noget, saa er det sandt; dette har det aldrig kunnet falde mig ind at betvile. Den ærede Minister maa ikke have hørt, hvad jeg sagde. — Hvad angaar den ærede Ministers Mening om, naar en foreløbig Lov bortfalder eller ikke, da kan det ikke hjælpe her at forlænge Diskussion herom. Jeg har heller ikke alle de Citater, som behøves, og hvad der-til hører, ved Haanden, og den egentlige Diskussion fra Sagens Natur have vi allerede haft. Jeg skal derfor indskrænke mig til bestemt at erklære, at jeg anser den Mening, der er fremfat af den ærede Minister, for fuldstændig urigtig og for at være i absolut Strid med Alt, hvad der hidtil er gjort gjældende. Særlig bemærkede Regjeringen, at den skyede ikke Ansvar for sig; men et saadant Ansvar som det, jeg vilde paalægge den, vilde den ikke have, og at det var en Misforstaaelse fra min Side, at jeg hævdede, at Finantsloven er den eneste Hjemmel for Statters Opkrævning og Udgifters Afholdelse, idet der ogsaa eksisterede midlertidige Bevillingslove. Med Hensyn til dette sidste Punkt indser jeg aldeles ikke, at Ministeriet er kommet et eneste Skridt videre derved; thi jeg har for et Diebliff siden sagt, at Grunden til, at Ansvaaret var noget mindre strengt, end det var, da Grundloven blev givet, var netop disse midlertidige Love, som vare hjemlede ved Praxis; at Praxis havde gjort Ministeriets Ansvar noget lettere, end det vilde have været, hvis Grundloven havde staaet uden denne Fortolkning ved Praxis; thi paa anden Maade kan man ikke opfatte midlertidige Love end som en Fortolkning af Grundloven gennem Praxis. Men det forekommer mig, at Ministeriet lægger en ganske forunderlig Betydning ind i denne Fortolkning. Fordi det for Exempel accepteres ved Praxis, at den midlertidige Lov maa betragtes som Finantslov, og at som Følge deraf dens Vedtagelse er tilstrækkelig til at hjemle Statters Opkrævning og Udgifters Afholdelse, kan da deraf følge, at

der slet ikke skulde behøves nogen som helst vedtagen Hjemmel for Statters Opkrævning? Dette er efter min Mening en noget for dristig Slutning; jeg forstaaer ikke, at man overhovedet kan kalde det en Slutning. Et af To: enten er den midlertidige Finantslov en Finantslov i den Betydning, hvori Ordet Finantslov er nævnt i § 49, og hvis dette er Tilfældet, er den Fortolkning, der er givet, fuldstændig korrekt og rigtig, og saa er der ingensomhelst Tvivl om, at det kun er, naar den midlertidige Lov er vedtagen, at den kan give Hjemmel til Statters Opkrævning, eller ogsaa forstaaes der ved Finantslov kun den aarlige Finantslov, og saa er det, at en midlertidig Lov overhovedet i 27 Mar har kunnet virke, en Følge af, at Praxis har indrømmet en noget laxere Fortolkning af Grundloven paa dette Sted. Men netop dette, at Praxis har hjemlet en saadan laxere Fortolkning, skulde for Ministeriet og for Andre have den Virkning, at man blev endnu varksomme, at man handlede dobbelt saa varsom som hidtil med disse Love fremfor med andre. Praxis faar derved med Hensyn til disse Love en Betydning, som den ikke har med Hensyn til andre Love. Med Hensyn til andre Love er den et Fortolkningsmiddel, men med Hensyn til disse midlertidige Love bliver Praxis aabenbart det, der bærer hele Lovene, bærer den midlertidige Lov. Efter Ministerens Opfattelse er den midlertidige Lov kun Lov under den Forudsætning, at man holder sig strengt til den Praxis, der har skabt midlertidige Love; men denne Praxis hæver Vedtagelsen som et absolut nødvendigt Moment — og meget mere; thi den hæver, at Lovens Form i mange Punkter skal være fuldkommen forskjellig fra den, som Ministeriet har tilladt sig i den provisoriske Lov. Netop den Opfattelse af foreløbige Love, som er gjort gjældende af Ministeren, maatte føre til, at Ministeriet endnu klarere havde set, at Loven af 12te April d. A. er fuldstændig grundlovsstridig. Ministeriet synes at slutte saaledes: Fordi man i Følge Praxis kan nøies med en midlertidig Lov, vedtagen af Rigsdagen, som Hjemmel for Statters Opkrævning, kan man ogsaa undvære al mulig Lov og tage en provisorisk; fordi en gammel Praxis ser bort fra den Betingelse, at Finantsloven skal være aarlig, kan man ogsaa se bort fra, at den skal være vedtagen, det vil sige, fordi Praxis hjemler, at man kan se bort fra noget mindre Væsentligt, kan man ogsaa se bort fra hele Sagen. Kommer denne Lovfortolkning til overhovedet at blive gjældende, saa ende vi med slet ingen Lov at faae. — Den ærede Minister siger, at det svære Ansvar, jeg vil lægge paa ham, vil han ikke beholde, thi saa skal han have Ansvar for alle de Ulykker, der kunne følge af vore Synder. Men det kan han virkelig ikke undgaa. Saa længe han vil være Minister, har han Ansvar for hele Regjeringens Førelse, og bliver den slet